

P R Æ F A T I O.

rum mearum id unum studui, ut motum ipsius in syzygiis atque adeo in eclipsibus definirem, quarum rationem hîc duco præcipuam. Tabulam autem ultimæ anomalîæ, quam Keplerus appellat *Æquationem* luminis compositæ in partem alteram distuli. Non quod non sit mihi observationum fatis, unde nunc concludam quæ sit ultimæ hujus æquationis quantitas, atque illius quæ debet ad nodum fieri, nec-non latitudinis lunæ extra syzygias; ducentas enim & amplius hæcenus habui observationes temporis quo luna per meridianum transit, simul & meridianarum lunæ altitudinum, in quibus observandis eandem rationem & diligentiam, quàm in planetis cæteris adhibui. Sed cum calculus multiplex cum observationibus esset conferendus, ut omnia probe expenderentur, incæpto opere ad tempus supersedi.

A mediis lunæ, ejus apogei & nodi motibus à Keplero constitutis cum omnibus fere Astronomis recedere non potui, quamvis Epochas seu Radices alias assumpserim, quas præscarum observationum cum nostris collatio comprobavit.

Postquam autem deprehendi omnes Astronomos ita tabulam æquationis centri lunæ condidisse, ut quibusdam tantum eclipsibus satisfaceret, alias verò citius, tardius alias exhiberet; nec fieri unquam posse, ut quamvis ipsi ab hypothese prius constituta in cæteris planetis non recessissent, nonnullæ tamen eclipses tantum à vero dissentientes repræsentarentur, si peculiarem sed nondum cognitam correctionem non neglexissent, rem aliter se habere suspicatus sum, quod ipse Tycho providerat cum animadvertisset eandem æquationem centri in eodem gradu anomalîæ non sufficere, data occasione eclipsidis quæ contigit 30 die mensis Januarii anni 1599. de qua sic ad Longomontanum scribit. *Nec satis mirari possum, quid fiat, quod Eclipsidis anni 1582 in Ianuario etiam facta, sed 19 die, ac prope apogæum tam belle nostris numeris conveniat; hæc autem pariter juxta apogæum & eodem anni tempore ita discre-*

